

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת צו - פרה תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

למלאות את הכיס

מעריך כל מצווה ומצווה כאלף דולר ולכל הפחות כשטר בצבע כחול של מאתיים שקלים, גם הוא יוכל להקריב את קרבן העולה בוריות, משום שבהבנה שכזו, אין לו חסרון כיס, הוא מרגיש רווח, מרגיש שהכיס שלו מתמלא מכל מצווה ומצווה.

אכן, גם אהרן הכהן, אילו לא היה לו רווח כלל מן הקרבן, גם הוא היה נחשד בעצלות, אלא שאצל הצדיקים אין כזה דבר שיש חסרון כיס ממצווה, משום שהם יודעים להעריך כל מצווה ככסף וזהב. – מעתה, ציווי זה נאמר גם לאהרן הכהן בכדי ללמד את עם ישראל לדורות עולם: אסור שתהיה תחושה של חסרון כיס במצוות, משום שאז נעשים עצלנים.

מעתה, ציווי זה אינו רק 'לקרבן עולה' אלא הוא כלפי המצוות כולם שחפצים שיעלו כליל לפני הקב"ה. דהיינו, הרבה אנשים עושים מצוות, אבל לא הרבה אנשים עושים מצוות כאשר מעשה המצווה עולה כליל לקב"ה. דהיינו, מעשה זך וטהור בלי נגיעות ואינטרסים אישיים. מי שרוצה לזכות שהמצוות שלו יהיו זכות וטהרות כקרבן עולה חייב להרגיש כי אין לו חסרון כיס, ולהפך – יש לו מילוי כיס, כך מעשיו הם עולים עולה כליל לקב"ה.

הגמרא (ברכות ט:): מספרת על רב ברונא: יום אחד התפלל עם הנץ החמה וסמך גאולה לתפילה ובזכות מצווה זו, במשך היום כולו היה הולך עם חיוך על הפנים.

מעניין מאוד. הנה חכם זה מבחינה פזית טרח, השכים קום, נידד שנה מעיניו, השתדל להתאמץ לכוון בתפילה ואין איש ששילם לו על כך אפילו לא פרוטה ומחצה. סך הכול עשה מצווה חינמית שכל אדם יכול לעשותה, נו, ומה הייתה התחושה בתוכו – הרי שכל היום היה עם חיוך על הפנים.

הבה נתבונן, היום הזה בדורנו אנו, כמה אלפי שקלים אדם צריך להרוויח בכדי שיהיה לו חשק לחייך יום שלם!...

רב ברונא לא קיבל כלום, הוא העריך את המצווה שקיים, וזו נתנה לו תחושה של רווח אדיר, עונג רב שגרם לו לחייך במשך כל אותו היום.

מספרים על הרב אהרן לייב שטימנן זצ"ל (בספר 'חכימא דיהודאי')

בפרשה: 'צו את אהרן ואת בניו לאמר – זאת תורת העֹלָה...' – פרש"י: 'אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות. – אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס.'

והשאלה היא: וכי אהרן הכהן נחשד שבשביל שלא יקבל מקרבן העולה חתיכת בשר יתמהמה להקריבה כהוגן? ב. מהו 'הזירוז' המיוחד שהיה מזרז את הכהן וגורם לו להתגבר על חסרון הכיס. הייתכן שהיה נאמר לכהן 'הזדרז בעולה לפי שאין לך בה רווח!' ואז 'הוקוס פוקוס' – מעתה היה משתפר מצב רוחו בעבודה והיה מקפיד לעשותה בוריות תדיר?... אלא, נבאר כאן תשובה נפלאה. הנה, רש"י מבאר שלשון 'צו' זהו מיד ולדורות. משמע כי ציווי זה, אינו נוגע רק לאהרן הכהן, שבאמת הוא אינו נחשד על חוסר זריות. אלא ציווי זה נאמר לאהרן ולכל הבאים אחריו. וציווי זה נאמר גם לאהרן כהן, בכדי ללמד לדורות עולם את דבריו העצומים והנוקבים של ר' שמעון.

ר' שמעון, מגלה לנו את הטבע האמתי של כל בני האדם ללא משוא פנים: רבותי, הקשיבו היטב! כולנו בני האדם אוהבים כסף, אוהבים להרוויח ממעשינו, אם אין רווח, כולם יהיו עושים פעולתם בעצלתים, נקודה! טבע זה קיים מהאיש קטן שבעם עד הגדול שבהם, בדיוק כמו שהתורה אמרה: 'כי השוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים' ולא חילקה בין גדולי הדורות לאדם חופר בורות. בשל כך, התורה הקדושה מצוה לזרז את הכהנים – 'צו את אהרן ואת בניו' – ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס!

כיצד הזירוז נעשה? נראה כי הזירוז נעשה בצורה פשוטה ביותר – היה צריך לגרום לכהנים להרוויח מקרבן העולה, כך על ידי רווח זה יהיה להם אינטרס לטפל בו כהוגן.

וכיצד יתכן להרוויח מקרבן העולה, הרי כולה לה? התשובה: אפשרות זו תתכן, על ידי דבריו המיוחדים של שלמה המלך שהזכיר בעניין התורה והמצוות ובה דבריו: 'אם תבקשנה כֶּסֶף וְכַמְטֻמוֹנִים תִּתְקַשְׁנָה – אֲזַ תִּבְיַן יְרֵאת ה' וְדַעַת אֱלֹקִים תִּמְצָא'. אדם הרוצה לזכות ליראת שמים ודעת אלוקים, הינו מוכרח לבקש את המצוות כמו כסף וכמטמונים. להרגיש שכל דבר תורה שווה עולם ומלואו, 'אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבזו לו'. על ידי שאדם

המשך בעמ' 3

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם
היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו
02-5408030
משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

רשאלו בקר

הרב אלון בן שבת

חושן משפט סימן פא' שתיקה כהודאה

שאלה

מוכר שהתחייב לקונה בתקיעת כף למכור לו חפץ מסויים בתנאי שיספק לו הקונה מסמך חתום הנצרך למכירה הזאת עד ליום ג' בשבוע, והקונה אמר שאינו בטוח שיוכל לספק זאת עד ליום ג' אולם עד ליום ה' בשבוע ודאי יוכל לספק את המסמך, והמוכר שתק על זה ולא השיב דבר, וכשהגיע יום ד' וטרם הגיע המסמך חתום הלך המוכר ומכר החפץ לאדם אחר, האם רשאי היה המוכר לעשות כן? או שיש כאן דין מחוסר אמנה?

תשובה

הנה בעלמא, תקיעת כף דינה כקנין באופן שכיוונו לקנין. או כשבועה באופן שהיה זה כהבטחה וחייב לקיים הבטחתו.

וכן רשאי המוכר או הקונה באותו מעמד להטיל תנאי במקום כמבואר בסימן רז' סעיף א'.

וכאן יש לדון אם אחר שהטיל המוכר תנאי בהבטחתו ואחר כך שתק לדברי הלוקח הוי כהודאה, ויהיה מחוייב לשמור לו החפץ עד ליום ה', או שתיקה זאת אינה כהודאה והעיקר מבחינתו הוא התנאי שהוא הטיל לספק לו החפץ עד ליום ג' בלבד.

והנה בסימן פא' סעיף ו' תבעו מנה לפלוני ואמר הן ואמר התובע אתם עדי ושתק הלווה, חייב, כיון שמתחילה אמר הן ושוב כשאמר אתם עדי שתק, אמרינן שתיקה כהודאה.

אולם בסעיף ז' מבואר שאם שתק מתחילה ועד סוף, הן כשתבעו מנה, והן כשאמר אתם עדי, לא אמרינן שתיקה כהודאה, ודנים דעתו שלא חשש להשיבו כלל.

ואם כן נידון דין חשיב כשתיקה מתחילה ועד סוף שהרי מה שהתנה המוכר תנאו זה עניין אחד, ומה שהלוקח חידש אחר כך תנאי אחר זה דבר חדש ועל זה לא השיבו המוכר כלום.

המשן בעמ' 3

הלכה לעשה

הרב יגאל אלון

העתקת חלק מדיסק או מספר דפים מתוך ספר שכתוב עליו כל הזכויות שמורות

ישנה שאלה שעולה חדשות לבקרים בכל מיני הזדמנויות, בפרט לפני מועדים וחגים, או מסיבות ואירועים כאלו ואחרים, קורה לא פעם שאדם לא מעוניין ברכישת תקליטור מזמר מסויים או להבדיל ספר ממחבר מסויים, אבל מה שהוא כן מעוניין זה מספר דפים מתוך ספר ללימוד עצמי או לכיתת תלמידים, או רק שיר אחד שמצא חן בעיניו מתוך התקליטור, ושאלתו היא האם מותר או לא? ובפרט שכתוב על זה כל הזכויות שמורות.

תשובה: מותר לו לעשות זאת לכו"ע, גם לדעות שאסרו להעתיק דיסקים וכדו' בנידו"ד הם יודו להיתר, וזאת על אף שכתוב כל הזכויות שמורות.

נימוקים: נושא של זכויות יוצרים לאור ההלכה הוא נושא רחב היקף שנכתבו עליו ספרים שלמים כפשוטו, לכן להקיף עניין זה במסגרת מצומצמת זו הוא בלתי אפשרי, אבל לפחות אגע בנקודה שבה פתחתי העתקת חלק מתקליטור או צילום של מס' דפים מתוך ספר. וכפי שכבר ציינתי דבר זה מותר כן ראיתי בשו"ת שבט הלוי (ח"ד סי' רב) שמותר לצלם מס' דפים מתוך ספר לצורכי לימוד בכיתה, ואפי' אם ע"י זה התלמידים לא קונים את הספרים השלמים ומסתפקים רק במס' דפים והטעם הוא שזה מניעת רווח ולא יורד לאומנותו של חברו, והביא עוד כמה טעמים להיתר עיי"ש. ישנו טעם נוסף שכתב בשו"ת ציץ אליעזר (יח סי' פ' אות א) שהסברה בזה מפני שבדרך כלל אין המחברים מקפידים על כך אף אם היה כתוב על זה כל הזכויות שמורות, וזאת מכיון שהוא לא מעתיק את כל היצירה ואפי' אם כותב הספר מציין במפורש שלא להעתיק אפי' חלק מהספר בכל זאת מותר להעתיק כמה דפים ממנו מכיון שכך הוא מנהגו של עולם להעתיק קטעים לצורך שימוש עצמי והמו"ל יודע מזה, וממילא הוא מוותר מראש על צילום והעתקה של מספר דפים, ואנו אומדין את דעתו של המו"ל שלא היתה כוונתו לאסור בדבר שלא ניתן לביצוע, ומשכך, הוא לא יכשיל בני אדם בחינם, וברי וברור שכל מטרת המו"ל היא שלא ישתמשו בספר לשם השגת גבול או העלמת שמו של מחבר מהיצירה, וזה לא שייך באופן שמצלמים כמה דפים לכיתת לימוד או לשם לימוד עצמי, דין דומה יש לומר גם לגבי העתקת שיר בודד מדיסק, דגם שם מסתבר שהזמר לא מקפיד אף אם הוא כתב על הדיסק שהוא מקפיד על כך. יצוין כבר כעת שלאותם דעות שטוענים שאסור להעתיק דיסקים שלמים בכלל יש לדון אם מותר להעתיק את השיר העיקרי של הדיסק אף שמעתיק רק אותו, בכה"ג יתכן שהם יאסרו אף באופן זה, מהטעם הפשוט ישנם כאלו שקונים דיסק שלם רק בגלל השיר העיקרי שנמצא בתוך הדיסק.

טעם מעניין ראיתי בקובץ הישר והטוב (ח"ב, תשובת הרב שפרן, אות ח) מהרב שפרן שטוען שכל מה שרוב המחברים כותבים כל מיני אזהרות כאלו ואחרות שלא לצלם אפי' קטעים מהספר זה רק בכדי למנוע פריצת גדר ואין בזה שום איסור, וכן כתב בספר עמק המשפט (זכויות יוצרים, קיצור דינים למעשה, פרק ד אות א עמוד כט) שמה שכותב המו"ל בראש סיפרו לאסור אפי' צילום חלקי, אזהרה זו היא רק בכדי שהציבור לא יקל ראש בזה אבל אותו מו"ל מוחל מראש למי שאכן מצלם רק דפים בודדים, וגם אם נאמר שיש מחבר ספר שלא מוכן לוותר מ"מ הוא מתייאש בעל כורחו ויודע שהציבור לא ישמע לו בזה.

וחוץ מזה טוען הרב שפרן (שם) שיש עוד צד להתיר מפני שזה נקרא בגדר "השתמשות" ומותר לאדם לעשות בשלו ולצלם כמה דפים מתוך ספר. ויש להאריך עוד בנושא זה אך מה שהלב חושק הפנאי עושק.

כ"ז כתבתי לפי קוצ"ד וצווי"מ וימ"ן עבד לאל עליון אני יגאל אלון ס"ט.

להצלחת חיילי ישראל

העלון מוקדש

לרפואת שלמה יצחק בן מאיה

המשן מע' 1 - מאמר השבוע - הרב אברהם רחמים

אמרו בפניו את דברי החפץ חיים על הנוסח הנאמר בסיום מסכת 'אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים - ומקבלים שכר. הם עמלים - ואינם מקבלים שכר...' והשאלה כיצד נוכל לומר שאנשי העולם אינם מקבלים שכר, הרי וודאי ישכרו החודשי של בעל עסק הינו גדול יותר משכרו של אברך בן תורה השוקד על תלמודו יומם ולילה?

השיב החפץ חיים: שלאנשי העולם יש שכר רק על תוצאה שלמה וגמורה. אולם, על עמל בלי תוצאה - אין הם מקבלים שכר, מה שאין כן העוסק בתורה בעמל, גם אם אחר שעתיים הרים את ראשו מן הספר ורואה שאין הוא מבין מאומה, הקב"ה משלם לו על עמלו בתורה - שכר שכזה אין נמצא בעולם!

שמע זאת רב אהרן לייב שטינמן זצ"ל והשיב, שמבחינתו השאלה אינה מתחילה כלל, משום שאף על פי שיתכן שבסוף החודש, חשבון הבנק של בעלי העסקים נפוח יותר, עדיין אנו יכולים לומר בקול ברור וצלול: 'הם עמלים - ואינם מקבלים שכר!'. מדוע?... וכאן ביאר דבריו במתיקות ונועם: הנה, מהו כבר התשלום שאפשר לשלם לעובד או מנהל על שכרו? כמה אלפי שקלים או מאות אלפי או מיליוני שקלים... הרי גם אלו כאין וכאפס לעומת שכר מצווה!.

יהודי שמקיים מצווה, אין כל כסף וזהב שבעולם יהיה מספיק לשלם לו על מעשה המצווה. על כן אנו אומרים הם עמלים - ואינם מקבלים שכר. השכר שמקבלים על העמל שלהם בעולם, הינו אפס מאופס ביחס לשכר מצווה אמיתי. לכן רק עמלי התורה והמצוות הם עמלים ומקבלים שכר. ע"כ.

איוז תשובה נפלאה ופשוטה - לא פלא שאדם שתשובה כזו יצאה מפיו, חייו היו מלאים בתחושת שלמות וסיפוק - יחד עם תכלית הפשטות!

הגמרא (קידושין נט.) מספרת על רב גידל שהיה מתעניין בקרקע לקנותה. עודו מתעניין, הלך רבי אבא וקנה אותה לעצמו. רב גידל הצטער ובשל כך הלך להתלונן בפני רבי זירא.

רבי זירא שמע זאת הלך וטען את דבריו בפני רב יצחק נפחא. אמר לו ר' יצחק: המתן עד שיעלה אצלנו לרגל ואדבר עמו.

הגיע הרגל ואכן ר' אבא הגיע לפני ר' יצחק נפחא, מיד שאלו ר' יצחק: מה הדין כאשר עני מהפך בחררה ובא אחר ונטלה הימנו? השיבו: נקרא רשע.

- אם כן מדוע אתה נהגת כך, כאשר ר' גידל התעניין בקרקע לקנותה, ואתה מהרת ורכשת אותה לפניו?

- לא ידעתי שרב גידל מבקש לקנותה.

אמר לו ר' יצחק: אם כן עכשיו החזר לו אותה!

אמר ר' אבא: למכרה לו, איני רוצה. משום שזו הקרקע הראשונה שקניתי, וחכמים אומרים שאין זה סימן טוב כאשר אדם מוכר קרקע ראשונה שקנה. לכן, אני מוכן לתת לו את הקרקע במתנה.

מסכמות הגמרא: רב גידל לא הסכים לקחת את הקרקע במתנה משום שנאמר 'ושונא מתנות יחיה' (משלי טו, כז). רבי אבא לא רצה ליהנות מהקרקע, משום שרב גידל ביקש לקנותה. מסקנה: אין אחד מהם שהשתמש בקרקע ובשל כך קרקע זו נקראה: 'ארעא דרבנן' - קרקע של חכמים.

אכן, מעשה נפלא. ר' אבא מוכן לתת במתנה קרקע ראשונה שקנה, רק משום שמאמין בדברי חז"ל שאמרו 'אין סימן טוב למכור קרקע ראשונה'. רב גידל לא מוכן לקבל קרקע בחינם, רק משום שנאמר במשלי 'שונא מתנות יחיה' - זהו מעשה קטן מחיי היום יום של חז"ל, המלמד אותנו כיצד לחיות ולחוש את דברי התורה באמת ככסף וכמטמונים - ולא למכור אותם ולבטלם בשביל ממון חולף!

יהי רצון שנוזכה לחזר אחר המצוות באהבה שמחה וזריזות כמבקש כסף ומטמונים - אמן!

המשן מע' 2 - נשאלו בקו - הרב אלון בן שבת

ודווקא בסעיף ו' שתבעו מנה והודה ועל אותה התביעה ממש אמר אתם עדי ושתק, חייב. משא"כ בזה.

ויש להתבונן בדברי הרמ"א סעיף ז' שכתב, מי שאמר לבחור ללמוד עם בן חבירו בפני חבירו ושמע הלה ושתק חייב, דהוה ליה למחות, ומדשתק אמרינן נחא ליה.

והקשה התומים דסתם שתיקה לאו כהודאה? ותירץ בספר נתיבות המשפט דצריך לומר שכבר התחיל ללמוד עימו וחשיב כעשה מעשה בגוף החפץ. כגון האומר למוכר הנני לוקח ממך חפץ פלוני בכך וכך מעות וראה שאני מושך אותו לקנותו ושתק המוכר, בזה נאמר שתיקה כהודאה כיון שעשה מעשה הו"ל למחות.

ולפי"ז בנידונינו שלא היה שום מעשה בגוף החפץ ודאי אין שתיקתו כהודאה.

ויש לסיים כאן בדברי הש"ך ס"ק יז' בשם הרקנאמי דאף באופן שאמרינן שתיקה כהודאה (כבסעיף ו') מכל מקום אם נראה לנו איזה סיבה וסברא לפרש שתיקתו באופן אחר ודאי אמרינן הכי בפה מלא ולא נפרש שתיקתו כהודאה להוציא הכסף מחזקתו, והכל כפי מה שבית דין יכולים להבין בדעתו

ואכן בנידו"ד הברור הוא שסיבת שתיקת המוכר היא מאחר ולא רצה להפסיד הלוקח בחינם אם יאמר שאינו מסכים לתנאו לכן גמר בדעתו לשתוק ולראות מה יולד יום, שאם יבוא לוקח אחר קודם יום ה' אז ימכרנו לו ואם לא יגיע לוקח אחר אז ימכור ללוקח הזה

ביום חמישי ולכן לא שיתף את הלוקח במחשבותיו והעדיף לשתוק אבל ודאי לא אמרינן ששתק משום שהסכים לתנאו.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמידה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

בית ההוראה
קו ההלכה

כתר תורה

efrat - 052-7164398

**רבי הקו נותנים מענה
לכל חלקי הארץ
ואזור בנימין בפרט**

**בית ההוראה נותן
מענה הלכתי ויעוץ רפואי
בדיני טהרת המשפחה**

על פי פסקי מרן הגאון
רבינו עובדיה יוסף זצ"ל
ובנו ממשיך דרכו הראשון
לציון הרב **יצחק יוסף שליט"א**

**בברכה
קו ההלכה כתר תורה**

חייגו במשך כל שעות היום
02-5408030

שור המאה ה-20 המזרח

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי יצחק בן וואליד

רבי יצחק בן וואליד אחד מדמויות הגאונים של חכמי מרוקו ויהודי העיר טטואן. עיר של חכמים וסופרים. *יהודי טטואן הם בני קהילה שנוסדה בידי יהודים ממגורשי ספרד ופורטוגל למרוקו, יחד עם מוסלמים שגורשו גם הם מחצי האי האיברי. הם התייחדו במאפייני תרבות ספרדית אנדלוסית שהביאו עימם, לשון, נימוסים, הופעה, לבוש, השכלה ועיסוק. הקהילה כונתה: "ירושלים דה מרואקוס", כלומר, ירושלים של מרוקו, או "ירושלים הקטנה". ראיתי כתבה של מי שמעיד שכיום מצויים שם רק שבעה יהודים בלבד! נולד בשנת תקל"ז למשפחת רבנים ולאביו רבי שם טוב. נקרא על שם סבו רבי יצחק. משחר ילדותו העידו עליו שלגדלותו הוא נועד. עוד לפני שהגיע לגיל מצוות שקד על לימודי התורה ומגיל צעיר התגלו בו ניצני קדושה וטהרה.

בצעירותו התייתם מאביו והוא ומשפחתו חיו בדוחק רב. מספרים שלאחר מות אביו כלכלת הבית הוטלה על אימו שעבדה ויגעה על הבאת לחם לביתה מרובה הילדים. באחד הימים כשעמדו על חרפת רעב נאלצה את למכור את הש"ס של אביו כדי לקנות לחם לילדיה הקטנים. רבי יצחק הצעיר שראה את עצבונה של אימו החליט לעשות כל שביכולתו כדי לקנות את הש"ס של אביו בחזרה וכך עשה, אסף פרוטה אחר פרוטה עד שהצליח להשיב לאימו את ספריו של אביו שנפטר.

בגיל 17 גילה בקיאות וידע רב בתורה ובהלכה וכל רבני הדור הכירו בו והאמינו שיגיע לגדולות. בגיל 18 נשא לאישה בת למשפחת רבנים אשר ילדה את בנו הבכור, אולם תוך זמן קצר נפטרה והותירה אותו עם ילדו הקטן. לאחר מספר שנים נשא לאישה את שמחה וידאל ביבאס רבנית דגולה, שעזרה לו בעבודות הקודש וילדה לו עשרה ילדים אשר כולם עסקו בתורה ונהפכו לרבנים גדולים. משפחתו שמנתה 13 נפשות חיה חיי דלות והסתפקה במועט, הוא התפרנס מכתיבת שטרות ובית הכנסת שהיה ברשותו.

רבי יצחק בן וואליד היה ידוע בצניעותו הרבה וסירב למשרות רבות שהוצעו לו, רבים פנו אליו בדבר הלכה אך כאשר פנו אליו אנשי העיר טטואן לשמש כרבם סרב. כיוון שאנשי הקהילה לא הרפו מבקשתם, עזב ר' יצחק את טטואן ועבר לגיברלטר. אנשי עירו שלחו אחריו שליחים על מנת להחזירו לעירם והתקשו שיבוא לשמש להם כרב, לאחר בקשותיהם החוזרות קיבל את הכהונה ושימש כרב העיר וכאב בית הדין במשך 40 שנה. גם בתפקיד זה נשאר צנוע, נעים הליכות ואוהב אדם ונענה לכל בקשה ושאלה בנושא הלכה. הוא התגלה כמנהיג בעל שיעור קומה ודאג ללא לאות לבני קהילתו ולעניים יתומים ואלמנות בפרט. בשנת תרכ"ח בשל הרעב הכבד ששרר בטטואן, פנה חכם יצחק בן וואליד יחד עם חכם יצחק נהון לסר משה מונטיפיורי בבקשת עזרה לקהילה היהודית בטטואן.

אהבתו לארץ ישראל הייתה עזה, ומסופר שהשתוקק לכל פיסת מידע מארץ ישראל והגה בה יומם ולילה התעניין בכל אשר קורה בה. הוא תרם ביד רחבה לאנשים שהגיעו מארץ ישראל ובשנת תרכ"ב גמר אומר בנפשו לחון את עפרות ציון וירושלים. לקח את בני ביתו ועוד מספר משפחות שהצטרפו אליו ועלו לארץ הקודש. ראשית ישיבתו באה"ק הייתה בעיר חיפה בה הקים ישיבת קבע. כוונת רבינו הייתה לשבת בארץ ישיבת קבע. הוא תר בארץ לאורכה ולרוחבה והשתטח על קבורת הצדיקים, ואף עלה לירושלים וחנן את עפרה. לאחר זמן חזר למרוקו. אחד מגדולי תלמידיו היה רבי ישעיה בן נאים אשר בנו רבי רפאל חיים משה נודע לימים כאחד מגדולי הדור.

ספריו; רבנו יצחק חיבר כמה חיבורים. המפורסם שבהם הוא שו"ת ויאמר יצחק ג"ח. כיום הודפס במהדורה חדשה ומתוקנת ומצוי בחנויות הספרים המובחרות. מו"ר החזיק בספרייה מכובדת שכללה ספרים נדירים. ספריה זו וספרית בית מדרשו מצויות כעת בירושלים ביד אסף פרטי.

#ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה את האותות;# סביב רבנו נקשרו מסורות כבעל מופת. כך למשל, היה לרבי יצחק מטה ששימש לו כמקל הליכה שעבר מדור לדור במשפחתו והיה ידוע בסגולותיו הרבות בריפוי מחלות ובייחוד כסגולה ללידה קלה. סיפורים רבים סופרו על כך שהמקל ריפא אנשים ואיש לא הצליח לרפא, ועל נשים רבות עם בעיות וסיבוכים בלידה שנפתרו באורח פלא לאחר ברכתו של רבי יצחק. כידוע מטחו של רבינו נמצא בארץ, ומחולל עדיין נסים ונפלאות. (כפי הידוע לי עוד בלומדי בת"ת "ויאמר יצחק" בירושלים על שמו של מו"ר, שהמטה הנ"ל באמתחתו של הרב שאול אדרי משושנים לדוד, מנחל הת"ת ויאמר יצחק לשעבר, ששמה החולף אח"כ ל"במסילה נעלה" וכיום נקראת בשם "מנחת יצחק") כידוע שהוא סגולה בדוקה ללידה קלה ולמניעת נתוח קיסרי. ומסוגל מאוד סגולה לריפוי מחלות.

ומעשה באישה שילדה מספר ילדים פגים בחודש השמיני להריונה, באחד ההריונות התברר שהיא נושאת תאומים בקרבה. ביום הלידה הגיעה לביה"ח, הרופא התורן בדק אותה וחשש לילד אותה לידה רגילה וביקש להעבירה לצילום כדי לבדוק מצב העוברים, אך לעצרו לא נמצאו באותו רגע כסא גלגלים או אלונקה להעברת היולדת. בינתיים הוזעק ראש המחלקה מביתו ובדק את האשה ונתן הוראה לילד אותה מיידית. באותה שעה הבעל והאשה התפללו ובקשו מה' שבזכות הצדיק והמטה אשר למראשותיה שהובא אליה מראש עקב מצבה הידוע, תלד לידה רגילה. ותוך כדי ההכנות לניתוח, מצבה השתנה והאם ילדה לידה רגילה וקלה את שני הילדים בשלום, בריאים ורעננים. כך ישנם עשרות סיפורי מופת בלידות עם תינוק הפוך וכו' וכו' שראו ישועות גדולות.

בגיל 93 נחלש כוחו וגם כאשר שכב במשך 3 שבועות על ערש דווי הקפיד שיגיעו לביתו מניין לתפילה, ולמד רק את סדרי קודשים וטהרות מהש"ס כאשר הוא שוכב על המיטה וביום ט' אדר ב' בשנת תר"ל עם כניסת השבת נפטר בעת ששפתיו מדובבות את המילים "מזמור שיר ליום השבת".

בצניעותו ציווה בצוואתו שכאשר ילדו את מיטתו לא יקראו לו בתארים אלא רק רב ודיין, ואת בניו שימשיכו במעשי צדקה. ביקש שיכריזו לבקש מחילה אם פגע במישהו. הוא נטמן בעירו טטואן וקברו נודע כאתר עלייה לרגל וביום השנה לפטירתו היו באים המונים להתפלל להשתטח על קברו.